

Архітектура двох

Анастасія Корбет

Кімната більше не кориться Евкліду. Прямі лінії стін м'яко схиляються до пульсу твого дихання, наче довколишня порожнеча стала чуйною тканиною, просякнутою рідним теплом. Гострі грані, що раніше тримали дистанцію, тепер тануть у розмитому фокусі – вони дбайливо вбирають увесь трепет напівподиху, кожен ледь помітний рух вії.

Відстань між кріслами втратила свою метричну суворість. Тепер всі сантиметри наповнені особливою вагою, а повітря огортає долоню лагідною густиною сонячної води. Ти тут, і ця близькість стає фізичним одкровенням – метафізичним дотиком, що єднає видиме з незримим. Здається, варто лише заплющити очі, щоб відчути, як два всесвіти перетікають один в одного.

Промені з вікна заломлюються навколо знайомого силуету, огинаючи плечі золотим ореолом вищої фізики. Фотони в'язнуть у цьому штилі, сповільнюючись до тихого ритму твого серцебиття. Твоя присутність перетворює пустку на дихаючу матерію світла, яку відчуваєш самою шкірою. Час тут втрачає свою лінійність, скручуючись у спіраль навколо нашої нерухомості.

Ми заморожені цією новою геометрією, де віддаль вимірюється глибиною нашої спільної тиші. Ти просто завмираєш неподалік, і стіни роблять обережний крок назустріч, замикаючи нас затишком одного обійму. Звичайний куб житлової площі розчиняється у нашому власному макрокосмі – замкненому і водночас безкінечному, де панує вічність. І в її осерді – лише твій спокій, що став моїм домом.

In silentio unitas.